Boyalı Çatılar Kasabası

Yavuz DEMİRKIRAN

Boyalı Çatılar Kasabası

Yavuz DEMİRKIRAN

Colorford kasabasında her çatı parlak bir renge boyanır. Kırmızı çatılar ilaç, mavi çatılar barınak, sarı çatılar yiyecek, yeşil çatılar ise yardım demektir. İnsanlar ihtiyaçlarını bulmak için uzaklardan gelir. İki topuz yapılmış kıvırcık siyah saçlı genç ressam Rosie boyamayı çok sever. Parlak turuncu çatılı küçük bir evde yaşar.

Rosie'nin köpeği Pip, turuncu bir bandana takmış, krem ve kahverengi tüylü sevimli bir yavru, onu her yere takip eder. Rosie, fırçalar ve boya kutularıyla dolu bir ip kemer taşır. Çatısı güneş sarısına boyanmış fırıncı Dede Sol'a sık sık yardım eder. "Renkler sözsüz konuşur," der Dede Sol, gülümserken beyaz sakalı seğirir. "Bu yüzden boyalı kasabamız çok özel."

Bir gün Colorford'un üzerine kara bulutlar çöker. Saatlerce şiddetli yağmur yağar. Rosie pencereden çatılardaki renklerin akıp solduğunu izler. Yağmur durduğunda çatılar gri ve çıplaktır. Bütün kasaba solgun ve hüzünlü görünür. Rosie'nin iri kahverengi gözleri kocaman açılır. "Olamaz!" diye fısıldar. "Renkler yok olmuş!"

Colorford'a gelen yolcular şaşkınlıkla etraflarına bakınır. Renkler olmadan yiyecek ya da barınak bulamazlar. Boş sepetli bir aile, nereye gideceğini bilmeden Rosie'nin evinin önünden geçer. Köylüler telaşla bir ileri bir geri koşuşturur ama onlar da birbirini bulamaz. Rosie kaybolmuş bir yolcunun bir taşa takılıp düştüğünü görür. Pip de endişeyle havlar ve havayı koklar.

Rosie, çatısı artık düz gri olan Dede Sol'un fırınına koşar. "Dede, kasaba sesini kaybetti!" der. Dede Sol yavaşça başını sallar ve ona sıcacık bir somun ekmek uzatır. "Renkler nazik sözler gibidir," der. "Solduklarında sesimizi yükseltip onları yeniden boyamalıyız." Rosie derin derin düşünür. Sonra aralıklı dişleriyle gülümsemesi belirir. "Bir fikrim var!"

Rosie fırının tezgâhına büyük bir kâğıt açar. Küçük resimler yapar: yiyecek için bir somun, barınak için bir yatak, ilaç için kırmızı bir haç, yardım için bir el. "Bu sembolleri anlamak kolay," der. "Boya aksa bile şekiller kalır." Dede Sol yuvarlak gözlüğünü düzeltir. "Harika bir plan," der. "Hadi herkesten yardım isteyelim."

Rosie ve Pip, kasabanın şifacısı Mira'yı ziyaret eder. Mira'nın kırmızı çatısı artık gridir ama atkısı hâlâ parlak kırmızıdır. Mira dikkatle dinler. "İnsanların kapımı hemen bulması gerek," der. "Sembollerin onlara yol gösterecek." Rosie'nin çizimlerini dener. "Kırmızı haç anlaşılır," der. "Ama eli daha büyük yap." Rosie başını sallar ve yeniden çizer. Pip kuyruğunu sallar.

Rosie kasaba meydanında bir toplantı düzenler. "Hep birlikte her çatıyı boyayabiliriz!" diye duyurur. "Ve her evin ne sunduğunu herkesin bilmesi için semboller ekleyebiliriz." İlk başta bazı köylüler homurdanır. "Bu çok iş," der biri. Ama Dede Sol yıpranmış elini kaldırır. "El elin eşeğini türkü çağırarak arar," der. "Ve Rosie'nin sembolleri hepimize yardım edecek." Yavaş yavaş insanlar başını sallar.

Ertesi sabah herkes fırçalar ve boya kutularıyla toplanır. Rosie sembol tasarımlarını dağıtır. Dede Sol çalışanlara ekmek getirir. Mira kırmızı haçın doğru göründüğünü kontrol eder. Pip ağzında küçük bir fırça taşır ve kuyruğunu sallar. "Hadi boyayalım!" diye bağırır Rosie. Merdivenler duvarlara yaslanır, fırçalar gri çatılarda şıp şıp gezer.

Rosie kendi çatısını parlak turuncuya boyamak için merdivene tırmanır. Buranın ressamın evi olduğunu göstermek için küçük bir fırça sembolü ekler. Komşular birbirine yardım eder. Biri mavi barınak sembolünü boyarken diğeri merdiveni tutar. Çocuklar bir fırın çatısına sarı somunlar boyarken kıkırdar. Homurdanan köylü bile katılır, yardım için yeşil bir el boyar.

Öğleden sonra kasaba değişmeye başlar. Şifacının çatısında kırmızı haçlar parlar. Mavi yataklar barınağı gösterir. Sarı somunlar yiyeceğin paylaşıldığı yeri gösterir. Her çatının parlak bir rengi ve anlaşılır bir şekli vardır. Yolcular durup parmaklarıyla işaret eder. "Bak! Bir yatak! Orada dinlenebiliriz!" der yorgun bir anne. Rosie merdivenden izler ve gülümser.

Sonra aniden bir çisenti başlar. Rosie'nin kalbi hızla çarpar. Yeni boya akıp gidecek mi? Ama semboller kalın, güçlü boyayla boyanmıştır. Çisenti durur ve renkler dayanır. Dede Sol güler. "Fikrin iki kez işe yaradı," der. "Önce renk için, sonra şekil için." Mira çantasıyla gelir. "Üç kayıp yolcu buldum," der. "Kırmızı haçı takip ettiler."

Rosie meydanda bir sandığın üstüne çıkar. "Renkler geri geldi," der, "ama semboller onları daha da anlaşılır yapıyor." Boyadığı yeni bir tabelayı gösterir: her sembolün bulunduğu küçük bir kasaba haritası. "Artık herkes yiyecek, barınak, ilaç ya da yardım bulabilir." Köylüler sevinçle bağırır. Pip mutlulukla havlar ve küçük bir dönüş yapar. Colorford kasabası yeniden renkli ve anlaşılır olur.

O akşam kasabada bir kutlama vardır. Fenerler parlar, müzik çalar. Dede Sol, Rosie'ye taze bir boya kutusu ve yeni bir fırça verir. "Sende bir yetenek var," der, "sanatı başkalarına yardım etmek için kullanma yeteneği." Mira, Pip'e küçük yeni bir bandana bağlar—üzerinde pati izi boyanmış turuncu bir bandana. "En iyi yardımcı için," der. Rosie ikisine de sarılır. İçi sevinçle dolar.

O günden sonra Colorford'un çatıları her yıl yeniden boyanır. Rosie çocuklara renkleri nasıl karıştıracaklarını ve sembolleri nasıl boyayacaklarını öğretir. Yolcular hâlâ gelir ve her zaman ihtiyaçlarını bulur. Kasaba, renkli çatıları ve yardımcı tabelalarıyla ünlüdür. Pip de hâlâ küçük fırçasını taşır, yardıma hazırdır.

Rosie turuncu çatısında oturur ve aşağıdaki rengârenk kasabaya bakar. "Renkler ve şekiller bir hikâye anlatır," der Pip'e. "Ve herkes anlayabilir." Pip kuyruğunu sallar. Bir yolcu yoldan el sallar, barınağa giden mavi yatak sembolünü takip eder. Rosie aralıklı dişleriyle gülümser. Yaratıcılık ve ekip çalışması Colorford'u herkes için daha güzel bir yer yapmıştır.